

L'ERMITA DE SANT SIMÓ. DOCUMENTACIÓ HISTÒRICA (VI)

TEXTOS CORRESPONENTS A ÈPOQUES ANTERIORS
ESTUDIATS DES DEL DARRER ARTICLE.

Sobre l'origen de la processó a la capella de Sant Simó el dia de la festa.

La primera vegada que apareix en el *Llibre de Funerària* de Santa Maria, és dos anys després de la benedicció de la capella, el 1611. És el dilluns dia 28 d'octubre de 1613: «Off. a St. Simon pagant los Srs. de Jurats y Vila la professó» (ja indicat a la primera comunicació).

No torna a haver-hi notícia fins al divendres 28 d'octubre de 1616. Es troba en el mateix llibre: «Los administradors de la capella de St. Simon suplicaren als Senyors Jurats y clero de que fessin professó com se acostumava a dita capella y fonch determinat de que si anas ad que pagassen a dit clero y fonch consertat ab lo procurador y los administradors que es donas de charitat a tots los sacerdots qui asistiren a la professó 6 diners y als que solament presents a offici en dita capella de St. Simon un sou, entenent no estar obligats en ningun temps a fer dita professó sino ab dues partes y que altrement nos pugue traure en exemplar».

Segueixen els noms i paga dels qui «A la professó foren presents», catorze preveres, 7 sous; i la inscripció «Dit dia al offici se digué a St. Simón, foren presents» quinze preveres, 17 sous.

«com se acostumava», ha de referir-se a anar en processó a les esglésies o capelles on se celebrava la festa d'un sant, ja que no es pot dir que una sola processó a Sant Simó feta fins aleshores pogués haver creat costum.

«al offici se digué a St. Simon», és l'ofici que en aquell temps celebrava habitualment la comunitat de preveres a l'església parroquial. Si a l'ofici tenien obligació d'assistir-hi, no es va obligar, tanmateix, la presència a la processó.

L'any següent trobarem: «Dissabte A 28 de octubre dia de Sant Simon y Judas. Ana la Professó a St. Simon y donaren los administradors de Sant Simon per la professó 6 diners y per lo offici un sou. Asistiren...» setze preveres i escolans tant a la processó com a l'ofici.

La parquedat amb què s'inscriu denota que ja està institucionalitzada i no es pot detectar cap mena de reticència per part del clergat. Ara es farà cada any, que hi hagi qui pagui l'almoïna.

Sobre Jaume Maltas, primer ermità.

En un document del notari de Mataró Antoni Gusi, de 24 d'abril de 1739, redactat en llatí, Jaume Maltas, ermità de Sant Simó, reconeix davant el Capítol de Canonges de la Catedral de Barcelona que posseeix per títol de compra a Pau Lluch i Marot, de Mataró, moliner, per a ell i per als seus successors en l'ermita, un terreny més o menys d'un jornal de cavar i una «domuncula sive haeremita, post dictam emptionem, noviter constructa» (una caseta o ermita construïda de nou després de la compra esmentada), a la part de ponent de la capella. Aquest terreny, dividit d'una peça de terra que posseïa Pau Lluch, estava des d'antic sota domini i alou de l'esmentat Capítol i sotmès a cens que han de pagar els hereus del mas Lledó del veïnat de Valldeix (del qual provenia aquella terra), «sine damno et missione mei et meorum in dicta haeremita ac in his successorum» (sense perjudici dels ermitans). L'escrit porta la signatura: «Jaume Maltas ermità».

Aquesta qüestió del cens tornarà a sortir més endavant.

Sobre les processons a Sant Simó.

A més de les que s'acostumaven a fer en ocasió de la festa, són habituals la processó del dia 3 de maig, antiga festa de la «Invenció (troballa) de la Santa Creu» i en situacions de sequera, per demanar la pluja. En dona notícia el *Llibre de Notas en que es be posari lo que ocorre per la practica en lo venider* (MASM):

«Se advierteix que en la suposició que se haguessen de proseguir rogativas per alguna necessitat, a mes de las expressadas, se va despues a cantar un ofici en la Iglesia de M.M.Caputxinas, altre en la Capella de la Casa de la Ciutat, y altre en la Hermita de S.Simon: Y si ab tot esto no se logra lo benefici, se porta en professó a esta Parroquial la Imatge de Sta. Magdalena de la Casa de la Ciutat, y la de St. Simon de sa Hermita, dexantlas junt a las reliquias de St. Desideri per retornarlas despues de conseguir lo efecte, ab la mateixa solemnitat que se portaren». Cita les *Llibretes de Funerària* a 15 i 16 de gener de 1685. Al marge, nota "Die 14 Mars 1770 plogué desde les tres y mitja de Matinada fins a las 9 horas del Mati» (foli 6 v.)

El 3 de maig del mateix 1770 (foli núm. 60 r) es fa constar:

«se comensà la Professó de la Benedicció del Terme (qual se feu en la Hermita de St. Simon)..., portant la Vera Creu lo Sr. Rector i acompanyat de 4 vestits ab ornaments per los quatre Evangelis y retornà la Professó a esta Iglesia... e immediatament se cantà en esta Iglesia un ofici assistint tot lo Iltre. Ajuntament.»

Al foli núm. 69 v. del mateix llibre es fa constar com s'han fet processons de rogatives per la pluja, dia rera dia i a totes les esglésies de la ciutat, cantant-hi la missa votiva pròpia del sant titular. De Sant Simó s'hi diu: «Dia 18. Se ana â la Ermita de S. Simon Ajuntament y Clero. Se cantà Missa votiva de S. Simon. Al anar se pasa per lo carrer de S. Ramon; Y al tornar per lo carrer de S. Pelegrí».

L'itinerari de les processons variava segons convingués. Vegeu la nota del mateix Llibre, al foli 60 r., on es fa preguntar al rector:

«...en atenció de que se havia tapat lo camí per lo qual se passava en lo segon dia de Lletanies que era en lo terreno propi de la casa de Fogueras... la resposta de que per lo present se passaria com antes a excepció que essent en lo cap de munt del carrer de fora del Portal de Vatlleix se passas per la davallada del carrer de St. Bruno, y devant de Casa de Massot, y de Fogueras, continuant lo curs fins a St. Simon: com aixó se ha practicat vuý die 23 de Maig 1775, pero no passant per lo carrer de St. Bruno, sí per la devallada ab assistencia del Iltre. Ajuntament».

En aquestes notes es pot trobar una mostra de com la dedicació principal del clergat secular era el culte, que li ocupava molt de temps. Els religiosos, en canvi, es dedicaran més a l'educació de la fe dels fidels, els carmelitans dins la ciutat de Mataró i els franciscans en la pagesia.

Sobre l'ermita com a punt de referència.

En ocasió del pas per la ciutat, camí d'Arenys de Mar, del nou bisbe de Girona Tomás de Lorenzana, el dia 12 de juny de 1775, el rector de Santa Maria i el clergat el complimentaren a la Creu d'En Ramis i «Se han repicat las campanas al arribar al terme, y fins haver passat mes allà de la hermita de St. Simon». (Del *Llibre de Notas...* esmentat, foli núm. 123).

Apreciació sobre l'expressió mataronina «Sant Simon».

L'expressió «St. Simon» que apareix constantment en els documents, i que encara avui molta gent antiga de Mataró fa servir, entenem que de cap manera és un castellanisme sinó la pervivència fins als nostres dies del nom medieval Sanctus «Simon», la qual cosa manifesta la llarga i arrelada tradició del sant a la nostra ciutat. Aquesta expressió, doncs, a Mataró és ben correcta. Una pervivència semblant passa amb el nom del carrer de «Beata Maria», és a dir, de «Santa Maria».

CEMENTIRI A SANT SIMÓ.

Sobre els cementiris de Mataró i, en concret, el de Sant Simó, cal referir-se, primer de tot, a l'estudi del senyor Manel Salicrú i Puig publicat als *Fulls del Museu Arxiu de Santa Maria* núm. 13, corresponent al mes d'abril de 1982.

En aquest estudi s'exposa com davant la necessitat peremptòria per raons de sanitat a les quals urgia, a més, el compliment de «Reials Ordres», s'escull un lloc nou per a cementiri, ja que els fossars parroquials i el cementiri de la Morberia s'havien fet inviables. El lloc triat, diu l'autor esmentat, «no sabem en funció de què ni com, encara que és aprovat per la Junta Superior de Sanitat del Principat, és una vinya situada sobre l'ermita de Sant Simó, propietat del Sr. Magí Anton de Vilallonga». El *Bloc Mataroní* de 1925 dona aquesta motivació: «Era un principi en aquells temps que el lloc de repòs dels morts estigués prop de la casa de Déu; i ataleiats amb aquesta idea procuraren sempre situar-lo prop del temple i, quan no, se'n construïa un; aquesta idea fou la que feu pensar en la construcció prop de la capella de St. Simó».

Per la importància que suposa es copia aquí el document que fa referència, al començament, a l'esmentat cementiri, i que es troba en el foli núm. 55 v. del *Llibre de Notas en que es bé posari lo que ocorre per la practica en lo venider* (MASM). S'hi llegeix:

«Lo dia vint y vuit de Febrer de mil vuit cents y dotse lo infrascrit Economo junt ab lo Reverent Clero de esta Iglesia Parroquial ana en Proffessó acompanyant un Albat lo nom del qual era Theresa Barnils (sens distribució alguna si sols Amore Dei) al Camp ô Viña situada sobre la Hermita de Sant Simon lo dueño de la qual era lo Sr. Dn. Magí Anton de Vilallonga per beneir dit Camp ô Viña per servir de Cementiri en avant, quedant desde luego privat lo enterrar al precedent Cementiri, volgo Morboria, com axis ho disposa la Junta de la Ciutat present insiguint la determinació del Real Acuerdo, y al arribar al dit Camp ô Viña, antes de passar al enterro del Cadaver ô Albat que acompanyaba lo Economo y Clero predits, se practicá la benedició del dit Camp ô Viña ab la intenció de benehir lo terreno desde los quatre pals que se fixaren fins a tot lo restant de dit Camp mirant a la part de la Ciutat, tot lo que se feu observantse las Cerimonias del Ritual Romá ab la deguda llicencia del M. Iltre. Señor Vicari General de est Bisbat lo Dr. D. Pere Joaquim de Broto, y al acabar la benedició se enterrá immediatament lo Cadaver del mencionat Albat donantse principi a lo determinat per la Junta y se retorná lo Economo y Clero ab Proffessó a la Iglesia Parroquial. Y perque tot consti ahont convinga fas la present en Mataró 28 Febrer 1812. Dr. Pau Sanmartí, Economo».

Tanmateix, a partir del 31 de juliol del mateix 1812 es construeixen sepultures a la Morberia, i el cementiri de Sant Simó restarà pràcticament abandonat. La qüestió, però, seguirà, ja que Mataró té la necessitat de trobar un cementiri definitiu.

Més endavant Pere Comas, «Naypero de esta ciudad», presenta un expedient al Capità General on demana la supressió del cementiri que l'Obra de l'Església té a la banda nord de la ciutat. En resposta el Capità General disposa que s'habiliti el cementiri de Sant Simó.

En la sessió municipal del 23 de febrer de 1816 es tracta d'aquesta disposició, i un dels síndics objecta la conveniència de l'esmentat cementiri al·legant que

«està muy distante de la Iglesia parroquial,... en la inmediación del Camino Real,... y cercano a la calle llamada de la Havana que se compone de quareinta y cinco casas,... la calidad de la tierra dura e inconveniente que no permite profundizar los oyos sin un muy extraordinario trabajo; cuyos motivos ... movieron al Gobierno que entonces havia en esta ciudad a instancias de los vecinos y transeuntes que no se enterrase mas en ella por los vapores pútridos que exhalaban los cadáveres... A estos motivos se añaden... los ayres de aquella parte (llevant) húmedos y malsanos... una riera muy caudalosa en tiempo de lluvias... causaria en su circumvalación triplicadas expensas por razón de la gran margen que tiene en toda su extensión... que en ella las paredes tendrian que hacerse mas del doble de altas... En vista de cuyo contenido ha acordado exponer a Su Excia. lo que expone dicho Síndico» (Arxiu Municipal de Mataró, Acords Municipals).

El mateix mes de febrer el corregidor Baró de la Barre, amb l'assessorament d'un grup de metges i arquitectes, examina els diversos llocs «con el fin de ver el terreno que se considerase mas a propósito para dicho cementerio, y se vió serlo la cumbre del Huerto de la parte de arriba del Convento de los Padres Capuchinos de esta Ciudad» (MASM, documentació Cementiris, 20 abril 1816). Però les negociacions entre el rector de Santa Maria, Dr. Marià Sanabre, i el corregidor van donar com a resultat que finalment s'escollís per a cementiri una peça de terra en la part superior del camí de Llavaneres o de les Cinc Sènies, a prop de la riera de Sant Simó, davant la capella de la Creu d'En Mascaró (MASM, *Llibre de Notes*, foli 57), el qual tindrà també una vida escadussera.

La qüestió d'un cementiri a Sant Simó encara es tornarà a remoure. D'una banda no es devia haver trobat una solució a la necessitat de cementiri prou satisfactòria per a la ciutat; d'altra, el mataroní coronel Mariano Pou, mort a Madrid, deixa 2.000 lliures per a un cementiri a Mataró, amb la condició que s'hi construeixi una capella.

El 4 de desembre de 1826 la Junta d'Obra de Santa Maria encomana al mestre de cases Desideri Puig «que mirase la pieza de detras de la Capilla de S. Simon junto al Camino Real, lo que podria valer el cerco para Cementerio»; el cost estimat és de «algunas mil libras aprovechando los despojos de las Sepulcrales de la Morberia». I així s'inicien una sèrie d'accions (MASM, *Llibre de Resolucions de l'Obra*, núm. 263, foli 198; núm. 264, foli 199; núm. 270, foli 203;) encaminades a aconseguir «del General Governador de esta ciudad» l'aprovació d'un nou cementiri al costat de l'ermita de Sant Simó

«cuyo terreno es muy proporcionado y ventilado para Cementerio comun; cuyo coste piensa esta Junta de Obra usar, y valerse para su circumvalación de paredes, compra de terreno, construcción de Ninchos, y reparación de

los daños que amenazan la Iglesia de la Hermita, y todo lo demas que sea preciso para la decencia de aquel objeto, de aquellas dos mil libras que a este fin dejó, y mandó en su testamento Don Mariano Pou Coronel de los Reales Ejercitos... pues que el de Capuchinos no tiene este requisito capaz para resistir qualquiera impugnación que podria tal vez acontecer en lo sucesivo... y esta ventaja produce que si se señala este Cementerio, los Albaceas de Pou deberan precisamente gastar dichas dos mil libras en la construcción de la capilla en aquel lugar... pero señalandose el de S.Simon... y valiendose de aquella Capilla como está prevenido podrá esta Junta, y deberan los Albaceas de Pou invertir la mencionada cantidad en las mejoras de dicha Hermita, y en la compra del terreno, circumvalación de paredes y demas que se ha dicho» (MASM, *Llibre de Resolucions de l'Obra*, núm. 272, folis 205 a 207, de 17 de març de 1827).

El 17 d'abril de 1827, «Congregados los Señores Obreros... viendo la demora del Sr Gobernador en responder al Oficio que se le remitió con fecha 17 Marzo 1827, se ha determinado ir todos los individuos a encontrarle y hacerle presente el perjuicio que podia seguirse en no formar el expediente sobre el Cementerio... lo que se executó, y respondió que quanto antes daria providencia para formarse» (MASM, *Llibre de resolucions de l'Obra*, núm. 273, folis 207 i 208). No es té coneixement de com va acabar l'afer del cementiri de Sant Simó.

A partir de l'escriptura signada entre els PP Caputxins, el rector Marià Sanabre i la Junta d'Obra de Santa Maria el dia 28 de febrer de 1832, es fixa el cementiri en el terreny dels Caputxins.

LA CAPELLA, DIPÒSIT DE PÓLVORA.

«Habiéndose presentado ante Su Señoría D. Francisco Viladesau y D. Jayme Aunexi, manifestaron que deseosos de alejar el peligro y contingencias que se corria á causa del considerable deposito de polvora que existia en la administracion de Aduanas, solicitaban se les facilitase un local para su colocacion, á cuya demanda ha accedido el Ayuntamiento permitiendoles ocupar la parte necesaria de la Capilla de S. Simon situada extramuros de la ciudad, á que se han conformado los solicitantes, habiendose en el acto dado la orden competente al encargado de la Capilla» (AMM, Acords, 30 juny 1843).

El fet denota la situació de revolta que es viu en aquest any, però també ens manifesta la davallada de l'ermita. La situació sòcio-política agitada de tanta part del s. XIX influí ben negativament en la vida de la nostra ermita.

UN PROJECTE DE RENOVACIÓ PER A L'ERMITA.

Als *Fulls del Museu Arxiu de Santa Maria* núm. 42, en un estudi sobre Miquel Garriga Roca, que va ser arquitecte municipal la dècada dels quaranta i va treballar molt per Mataró en qüestions d'urbanisme i realitzant obres d'estil

neoclàssic, com el cementiri o la peixateria, s'hi troba una nota sense data dirigida a Joaquim Martí Andreu (alcalde de Mataró el 1846-47) en la qual, entre d'altres coses, li diu que aprofita el fet de trobar-se a la nostra ciutat (residia a Barcelona) per anar a «ver la iglesia de San Simon, para formar concepto del grandor que debe tener la que proponen hacer».

No tenim cap més notícia d'aquest projecte. Tanmateix en el curs de l'obra de restauració de l'ermita, el 1977, en repicar la paret interior de la façana, dalt del cor, aparegué una cavitat amb dues monedes d'aram d'Isabel II, del 1846. Aquest fet confirma que es degué fer, almenys, una reparació a l'ermita. Ja el document de l'Obra de Santa Maria, citat més amunt, n'indicava la conveniència. Les monedes esmentades es van dipositar a la parròquia i es van substituir per dues monedes del 1977 (Llibreta de notes històriques de l'ermita, 1975-1983, foli 13 v.)

PLÀNOL GEOMÈTRIC DE 1851.

L'informe de l'oficial encarregat de l'Arxiu Municipal de Mataró, de data 4 de juliol de 1966, exposa:

1851 - «Que en el plano geométrico levantado en el citado año, que comprende las propiedades enclavadas en el término jurisdiccional de la ciudad de Mataró, viene señalada asimismo la Ermita y terreno anexo, ... constando en el índice correspondiente, el Ayuntamiento de Mataró como contribuyente de la finca.»

L'ADMINISTRACIÓ DE LA SOLEDAT.

En una llibreta del 1851 amb les «Funcions que practica la Administració de N^a. S^a. de la Soledat», dels paràgrafs que descriuen les diverses funcions i què cal fer per preparar-les, només es refereixen a l'ermita:

«3. Maig dia 3, En aqueg dia va lo Clero ab profesó à S.Simon à beneir lo terme, se prepara una taula al pati ... con un Sancristo y dos ciris, el fasistol gros con un drap vermell que deixan a la Parroquia... insensert... Acabada la benedicció entran dintra la Capella, a dir una oració... En acabat ... res mes no ya.

4. A la senmana de la Asencio, fan tres dias de Rogativas, que son Dilluns, Dimars, y Dimecres: lo Dimars, ban à S.Simon, y se diu ofici... sea de portar calser demanlo a la Parroquia... lo dia que se diu lo Ofici a de estar lo cort ben espolsat.

7. Per ultim: dia de S. Simon. Se compon la Capella ab la desencia quels sia posible... se portan los candeleros, y floreras de la Soledat. Si no yà devots per fer misas la administració, en fa celebrar una buscan sacerdot: advertin, que sea de portar calcer, quel deixan à la Parroquia...

Als tarde se fa rosari buscan quil diga...
Tindran cuydado de cobrar en las taulas de las dulsuras la peseta antes de plegar...
Se ha de tornar lo del altar a la Parroquia que à de servir per lo altar de la Soledat en dia de Tots Sans.»

El text sembla ser no una consuetada ordenada, sinó un quadern d'orientacions per als nous administradors, redactat probablement per un administrador sortint.

Tot plegat fa la impressió de pobresa i rutina.

«Cobrar en las taulas de las dulsuras» ha esdevingut ja costum. La presència d'algun tipus de dolç és habitual en els aplecs populars.

A més de tenir cura de l'ermita, l'Administració de la Soledat exerceix moltes altres funcions: té cura del culte a sant Sebastià, sant Cristòfol i sant Roc, amb sengles processons. Són protagonistes la setmana de Passió i tota la Setmana Santa, essent responsables de les processons. Per Pasqua honoren la Mare de Déu de l'Alegria i fan un septenari. Per l'Assumpció tenen cura del llit de la Mare de Déu, dels Apòstols i de la processó. I encara vetllen el culte a sant Lluís, santa Isabel i a les relíquies de sant Felicià. (Arxiu August Ribas)

UN TREBALL LITERARI ROMÀNTIC.

En el llibre *Don Joaquín Martí y Moner, 1828-1864. Cartas de Ultramar*, d'Antoni Martí Coll (Premi Iluro 1960, CAMPM 1961), se'ns dóna notícia que Martí i Moner el 1855 havia llegit, en una de les sessions literàries de l'Ateneu Mataronès, un treball titulat «El anochecer en la Ermita de San Simón», pel qual havia escollit el lema «La esperanza es una luz del cielo que brilla en las más espesas tinieblas de la desventura». Martí i Moner, fill d'Antoni Martí Andreu, esmentat més amunt, havia realitzat les carreres de Jurisprudència i Notariat i havia estat secretari de l'ajuntament de Puerto Plata. De les cartes enviades al seu pare des d'ultramar, es desprèn la seva personalitat romàntica, a més, són una bona font d'informació històrica, afirma l'autor.

PANELLETS I TORRAT.

L'arxiver municipal Josep Manén, en el seu dietari que inclou l'anomenat Sexenni Democràtic (1869-1874), ens dóna notícia àmplia de la vida social de Mataró i es fixa especialment en les festes del cicle catòlic. Sobre la de Sant Simó ens parla dels «panellets i torrat». Segons el llibre *De quan jo era noi*, de Ramon Sala, el torrat era un dolç xop de licor, que avui correntment es diu «borratxo». Qui sap si el seu origen es deu al clima de fred que sol fer ja per la festa de Sant Simó.

UNA VALORACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ DE LA SOLEDAT I LA REPRESA.

August Ribas Mustarós, un jove nascut a can Pou de Mata i que manifesta una gran dedicació a l'ermita a partir del 27 d'octubre de 1881, en un escrit del seu *Cuaderno per a anotar las funciones celebradas en la Capella de Sant Simon*, del gener de 1883, blasma amb ardor juvenil les Administracions de la Soledat, basant-se en el que ha pogut veure i el que ha conegut per comentaris de gent gran. No és fàcil fer un judici de les seves afirmacions, ja que abasta un període ample de temps (de 1834 a 1883), molt complex, i parla del que ha sentit a dir. Tanmateix les seves afirmacions tenen punts que coincideixen amb la Llibreta de la Soledat de 1851. Són aquests:

«Segons se diu... en lo any 1834 se van nomenar los primers administradors per la susdita Església ... (els nomena)... de aquella administració sen donan notícias molt desagradables... En l'Església de Snt. Simon han transcorregut bastants anys habenthi sols una campana, habentni duas en l'any 1834... se diu si los administradors ...se la van vendre per pagar certs deutes que gravaven sobre l'Esglesia. En lo predit temps no crech hi hagués necessitat de vendre una campana pera pagar deutes voluntaris, per quant l'Esglesia de Snt. Simon tenia algunas rendas ... cobrava lo lloguer de duas casas a més del duro de mesada que cobrava de la del Ermitá.

Rellevaren en l'any 1851 als predits administradors ... los Senyors (els nomena). Aquests se portaren d'una manera més digna y honrosa... mes... segons ses vist, sembla que tampoc cumplian tal com era degut, puig las funciones a l'Esglesia ... eren tan pocas y pobretes que quasi ni memoria queda de cap d'ellas. Veritat es que las rendes de qu'antes habem parlat desapareixeren bon xich al cap d'algun temps qu'ells estaban de administradors... ab la desamortització acabaren totas ... pero, també no deixa de ser ben notori que ... se continuá cobrant lo duro mensual que l'Ermitá pagaba de lloguer de casa fins en lo janer del any 1883. ... no se tingueren de pagar deutes... porque no sen contraguéren, y com que no celebraba funciones eren poch los gastos que tenia; mes, no obstant ... a pesar de ... los dotze duros del ermitá ... las almoynas que podians recullir en la caixeta de la Mare de Déu de la Bona Nova y ab la basina de Snt. Simon, lo dia de la festa del Snt Apóstol ... era quasi com las demás festes de l'any; si surtia algún devot que pagués la funció n'hi havia, del contrari si no compareixia algú que dongués alguna almoyna per misas y per lo reso del sant Rosari, Snt. Simon, quedaba sensa.

¿Donchs, ab que s'invertia lo diné que s'arreglaba durant l'any...? Sapigut de tots es que aquesta administració era la mateixa que tenia a son cuydado la capella de la Mare de Deu de la Soledat de la Parroquia de Sta. Maria... Puig be, com los fondos ab que contaba pera tants gastos com a son carrech tenia, y no tenin també a sa disposició altres quartos ... disposaba de lo de Snt. Simon, y tot quant allá se recollia en lloch d'invertirse per la mateixa Esglesia, servia pera ... la Capella de la Soledat;»

Afegeix a continuació:

«En lo any 18(?) uns vahins de la Esglesia de Snt. Simon, condolentse del modo decaigut que's trobaba ... se proposaren portar á cap lo esplendor y culto de la mateixa, y, en efecte, obtingueren dels aludits Administradors lo permís pera cuydarse de l'Esglesia y ferhi les funcions que creguessin oportunas, ab tal que ells se arreglassin pera recullir las almoynas necessarias ab que sufragar son cost sens que l'administració los ajudás per res...»

Realment l'Administració de la Soledat no queda massa galdosa en el seu comès a l'ermita.

Que August Ribas no estigui segur de quin any comencen els veïns a fer-se càrrec de les funcions a la capella, denota que no va ser a l'inici d'aquest moviment sinó que s'hi ha afegit quan ja està en marxa, hi fa de «notari» i la seva aportació serà molt valuosa. En el seu primer any de cròniques descriu breu, però minuciosament, no menys de quaranta-tres funcions distribuïdes regularment els diumenges i festes de tot l'any. Vol dir un culte devocional organitzat. També diverses vegades nomena els protagonistes. El nom més repetit és el de Mn. Joaquim Julià amb els nois de la seva escola de música. En altres llocs l'anomena Mn. Esclop, sobrenom amb què fou coneguda la família.

Aquella llarga exposició la fa August Ribas després d'escriure en el seu quadern una «Nota interessant», és la següent:

«En lo dia 19 de Janer del presnt any 1883 lo Excm. Ajuntament de aquesta ciutat en sessió de segona convocatoria presidida per lo Sr. Alcalde 1r. que en aquesta época era lo Sr. D. Joseph Subinyá y Martí, determiná nombrar per administradors de la Capella de Snt. Simon als Srs Francisco Cabot y Pere Masó, quals Srs. es trobaven en la citada fecha Concejals interins de lo ajuntament; y lo Sr. Felix Nunell que se trobaba Concejal per nombrament de la ciutat, Protector per part de lo Ajuntament».
(Arxiu August Ribas)

Ha començat la represa. Justament en un temps en què el nostre País malda per recuperar el seu passat. Hi degué influir ben cert.

Josep Colomer Busquets, prev.

Jaume Maltas ermità
Apud me
Antonium Gusi Notary.

Signatura del primer ermità Jaume Maltas,
en el document del notari de Mataró Antoni Gusi, de l'any 1739.